

J eště včera jsem se do školy těšila. Hlavně na Kamilu. Sedíme spolu v lavici od první třídy, takže letos už to bude po osmé. Páni! Je to vůbec možné? Pár učitelů se sice občas pokoušelo nás rozsadit, ale my jsme je vždycky uprosily, ať nás nechají spolu. Důležité bylo neprovokovat, nebavit se při hodinách, neopisovat. To poslední jsme občas porušily, teda hlavně já. Když jde o matiku nebo fyziku, tak dost plavu. No, plavu... je to spíš taková čubička. Při testech se někdy i topím. A tonoucí se, jak známo, stébbla chytá, takže se uchýlí i k opisování.

Ale pokud jde o skutečné plavání, to je jiná. Šest let plavu závodně, a zvláště na prsa jsem docela dobrá. To zase nechápe Kamča, která se vody vyloženě bojí.

Ted' jsme se neviděli celé dva měsíce, dokonce ani na sítích, protože Kamča před prázdninami prohlásila, že si dá dvoutměsíční digitální detox. A fakt to dodržela. I proto jsem se nemohla dočkat, až ji zase uvidím. Jenže...

„Kamčo! Kami!“ mávala jsem před školou na svou nejlepší kamarádku, sotva jsem její kudrnatou hřívu vyšisovanou sluncem zahlídla v hloučku spolužáků.

„No nekecej... ty sis obarvila vlasy... nazeleno?“ přivítala mě s pobaveným úsměvem.

„Nora se definitivně dala k vodníkům,“ vyprskl třídní vtipálek Mára. „Ještě ocasní ploutev a bude to dokonalý.“

Doufala jsem, že do prvního dne školy ten příšerný odstín vyprchá. Že prostě zmizí. Hm, smůla. Nezmizel. V touze po světlejších vlasech jsem poprvé v životě použila barvu a pak šla plavat do bazénu bez čepice. Chemii jako samostatný předmět budeme mít až letos, ale moje superinteligentní sedmiletá sestra mi bleskově vysvětlila, že vlasy mi obarvila chemická reakce peroxidu s chlorem obsaženým ve vodě. Co s tím dělat, mi ale neporadila. Máma jen řekla, že jsem blbá, a táta ucedil, ať jdu dohola. Takže mám vlasy jako vodník a netuším, na jak dlouho.

„Kečup,“ ozvalo se za mnou.

„Cože?“ otočila jsem se.

Opodál stála neznámá holka, celá v černém, oči s výraznými linkami, na rtech temně hnědou rtěnku, v tmavých vlasech tu a tam modré proužky.

„Napatlej si na vlasy kečup a nech ho tam půl hod’ky, to by mělo stačit,“ prohodila nevzrušeně.

„A pak můžeš na brigádu do mekáče. Zaměstnají tě tam jako maskota,“ řehťal se Prokop.

Spolužáci se očividně bavili na můj účet, takže jsem byla ráda, že školnice konečně odemkla vchod pro druhý stupeň, což zaručovalo, že se vyhneme procesí prvňáčků a jejich dojatého doprovodu. Se mnou tehdy naši taky šli, plní ideálů, které se podle nich jaksi nenaplnily, a o pár let později s Wiki, mou geniální sestrou, která rodičovské představy naopak předčila.

„Tak jdeme...“ kývla jsem na Kamilu.

„Třetí lavice u okna jako vždycky?“

„Počkej, Noro... víš... já jsem se letos domluvila s Val,“ zamumlala Kamča a uhnula pohledem k Valeriei stojící jí po boku.

„Na čem?“

Vůbec jsem nechápala, co mi chce říct.

„No... že si sedneme spolu.“

„S Valerií? Jako... že už nebudeš sedět v lavici se mnou?“ vytréštila jsem na kamarádku oči.

„Hele... seděly jsme spolu sedm let,“ rozhodila Kamča rukama.

„No právě! Sedm let. A najednou...“

Zuby nehty jsem se snažila, aby se mi nezlomil hlas. Marně. Úplně jsem cítila, jak se celá třesu. Musí to na mně být vidět. Kamče to určitě neuniklo.

„Už... mě máš dost? Už... tě nebavím?“ soukala jsem ze sebe přiškrceným hlasem.

„Nech toho, Noro!“ okřikla mě Kamča. „Chováš se, jako kdybys dostala kopačky. Jenom jsme spolu seděly v lavici. A letos chci sedět s Val. Co je na tom?“

„Nic. Vlastně nic,“ sykla jsem a obrátila se k ní zády.

Ve skutečnosti jsem bojovala s nutkáním obrátit se zády nejen ke Kamile, ale rovnou k celé téhle pitomé škole. Ale strach z rodičů mi to nedovolil. V životě jsem nebyla za školou, a netroufla jsem

si to ani teď. Zmatená a zrazená jsem se šinula chodbou. Většina spolužáků už se mačkala u šaten, takže náš výstup neznamenal. Aspoň to. Uvědomovala jsem si, že se chovám jako nějaká hysterka.

Ale proč mi to Kamila aspoň neřekla dřív? Bála se, že ji budu přemlouvat? Celé dva měsíce se neozvala. Odjela z města, odstříhla se od mobilu, od sítí... kdy se asi domluvila s Val? Už na konci minulého školního roku? Nebo se spolu viděly o prázdninách? Třeba se...

„Promiň, nevíš, kde je 8. A?“ přerušil kdosi zběsilý úprk mých myšlenek.

„Co kde je?“ trhla jsem sebou.

Vedle mě stála cizí černá holka, co rozdává kečupové rady na záchranu vlasů.

„Hledám 8. A,“ zopakovala trpělivě.

„Hm... tak to pojď se mnou,“ zahuhlala jsem bez nadšení.

Když jsme došly ke třídě, skoro všechny lavice už byly obsazené. Na mém... na našem oblíbeném místě trůnily Kamča s Valerií. Násilím jsem odvrátila zrak a s hlavou hrdě vztyčenou jsem zamířila k poslední lavici u dveří.

„Můžu k tobě?“ ozvalo se nade mnou, sotva jsem dosedla na židli. „Jinde už totiž není místo.“

Kývla jsem a pokynula černé holce rukou. Bylo mi to fuk. Ať si sedne třeba na parapet. Nebo úče na klín. Nebo na židli vedle mě. Je mi to buřt.

Holka však moje gesto pochopila jako výraz vstřícnosti. Popadla moji ruku a krátce s ní potřásla.

„Jsem Mat.“

„Mat?“ povytáhla jsem obočí.

To jméno mě zarazilo. Mat. Pozorně jsem zapátrala v obličejí před sebou, ale až na drobný piercing na levé straně nosu jsem neobjevila nic nového. Hnědé oči silně podmalované černými linkami, hnědá rtěnka. Jo, a ty modré proužky ve vlasech. Co jsem hledala? Co skrývá Mat? Nenápadně jsem zrakem sjela její útlou unisex postavu. Mají nás ošálit holčičí šaty? V uších mi rezonoval na holku nezvykle hluboký chraplavý hlas. Je Mat sedící teď vedle mě ve skutečnosti Matyáš? No a i kdyby, tak co?

„Mat?“ zopakovala jsem zaskočená tím, co mi táhlo hlavou.

„Mat. Klidně Matylda, jestli chceš. Ale je to trochu dlouhý,“ pokrčila rameny.

„Jo tak...“ poznamenala jsem chápavě. „Nora. Myslím, že krátký je to dost.“

* * *

„Jak bylo ve škole?“ pištěla Wiki, sotva jsem přišla domů.

„Mluvíš jako naši,“ odsekla jsem sedmileté sestře. „Přesně takhle nemožně se vždycky ptaj.“

„Jenže jsou teď v práci, proto se ptám já,“ povykovala Wiki. „Tak jak bylo ve škole?“

„Blbě,“ odsekla jsem.

„U nás bezva!“

„Nikdo se tě neptal,“ usadila jsem ji příkře. „Schovej si to na večer a mně dej pokoj!“

Práskla jsem dveřmi, ale ta malá přemoudřelá saň mi hned byla v patách.

„Jenže tohle je i můj pokoj!“ Stoupla si do dveří s rukama v bok. „Máme ho dohromady. Patnáct a půl metrů čtverečních. To je sedm celých sedmdesát pět desetin pro každou,“ vypočítávala důležitě.

„Jdi se bodnout!“

„Nejdu!“

„Vypadni, ti říkám...“ zavrčela jsem přes semknuté zuby.

To zabralo. Vyplázla na mě jazyk a vycouvala do předsíně. Po chvíli jsem slyšela, jak v obývací zapíná tátův počítač. Už zase mu prolomila heslo. Udělat to já, vymluvil by mi do hlavy díru, že jsem drzá, troufalá a nezodpovědná. Jenže já bych na tátovo heslo stejně nikdy nepřišla.

Moje nálada začala prudce klesat ke dnu. V takových chvílích často sahám po propisce. Otevřela jsem šuplík, nalistovala jsem čistou stránku v temně modrém sešitě a čekala na první slovo.

„Jo a možná budu dělat dva ročníky naráz!“ strčila náhle naše ajnštajnka znovu hlavu do dveří. „Pan učitel říkal...“

„Zmiz!“ zasyčela jsem a hodila po ní propiskou, až se rozletěla na tři kusy.

Úplně mi zatrnulo. Klidně jsem ji mohla trefit, vyrazit jí oko. Naštěstí stihla včas uskočit a přivřít. Mám na ni vztek. Ale na sebe víc. A proč? Protože své malé sestře závidím? Že je chytřejší než já? Že je tak veselá a sebevědomá? Ji určitě žádná Kamča nezradila. Protože ji všichni obdivují, kdežto mně se dokážou akorát tak vysmívat.

„Kam jdeš?“ vyzvídala Wiki bezelstně, když jsem si v předsíni obouvala tenisky.

„Nikam. Ale jestli to vážně potřebuješ vědět, tak pro kečup!“